

Arrest

nr. 301 507 van 14 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2021 in België verblijft en dit omdat zijn dochter en zijn vrouw hier leven. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omdat hij daar geen familie heeft. Betrokkene verklaart dat hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, namelijk een cardiologisch probleem. Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft in België, namelijk C. V. P. (...) en een dochter J. P. L. (...). Betrokkene verklaart dat zijn vader in België woont, T. L. (...) en dat hij geen familie heeft in zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met C. V. P. (...). Bij de woonstcontrole naar aanleiding van de aanvraag van betrokkene op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd betrokkene aangetroffen op het adres van C. V. P. (...). Betrokkene toont echter geen duurzaam feitelijk partnerschap, noch beschermenswaardig gezinsleven aan. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. “Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM” (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). Er werd geen aanvraag gezinshereniging in functie van C. V. P. (...) ingediend bij de bevoegde overheid. C. V. P. (...) werd wel vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard. De sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied stellen hem hoe dan ook niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene de vader is van P. J. L. M. G. (...). Uit informatie bekomen van de gemeente Jette op 18 november 2020 blijkt dat betrokkene stappen heeft ondernomen om dit kind te erkennen. Uit het rijksregister van P. J. L. M. G. (...) blijkt echter enkel de moederlijke afstamming van C. V. P. (...). Er werd ook geen aanvraag gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid in functie van P. J. L. M. G. (...). Het kind werd wel vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard.

Betrokkene verwijst naar zijn vader, L. T. (...), die verblijfsrecht in België heeft. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassenkinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan met zijn vader. Er werd ook geen aanvraag gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid in functie van L. T. (...). De vader van betrokkene werd wel vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard.

Indien betrokkene alsnog een verblijfsrecht zou wensen te bekomen op grond van gezinshereniging kan hij hiertoe de nodige stappen zetten vanuit zijn land van herkomst. Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien is gezinshereniging een recht, en indien betrokkene aan de wettelijke voorwaarden voldoet, wordt het recht automatisch erkend.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart dat hij lijdt aan een cardiologisch probleem, zonder verdere duiding of medische behandeling aan te geven. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn

om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. In zijn verzoekschrift op basis van artikel 9bis wordt deze aandoening niet vermeld. Betrokkene zal in het gesloten centrum te Vottem onderzocht worden door een arts die zal nagaan of er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2021 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren sinds de beslissing dd. 21 maart 2023 waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (beroep verworpen bij arrest van de RVV dd. 25 oktober 2023).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 14 juni 2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2023 dat hem betekend werd op 4 april 2023 (beroep verworpen bij arrest van de RVV dd. 25 oktober 2023). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2021 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren sinds de beslissing dd. 21 maart 2023 waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (beroep verworpen bij arrest van de RVV dd. 25 oktober 2023).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 14 juni 2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2023 dat hem betekend werd op 4 april 2023 (beroep verworpen bij arrest van de RVV dd. 25 oktober 2023). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2021 in België verblijft en dit omdat zijn dochter en zijn vrouw hier leven. Betrokkene

verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd. Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omdat hij daar geen familie heeft. Betrokkene verklaart dat hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, namelijk een cardiologisch probleem. Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft in België, namelijk C. V. P. (...) en een dochter J. P. L. (...). Betrokkene verklaart dat zijn vader in België woont, T. L. (...) en dat hij geen familie heeft in zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met C. V. P. (...). Bij de woonstcontrole naar aanleiding van de aanvraag van betrokkene op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd betrokkene aangetroffen op het adres van C. V. P. (...). Betrokkene toont echter geen duurzaam feitelijk partnerschap, noch beschermenswaardig gezinsleven aan. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). Er werd geen aanvraag gezinshereniging in functie van C. V. P. (...) ingediend bij de bevoegde overheid. C. V. P. (...) werd wel vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard. De sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied stellen hem hoe dan ook niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene de vader is van P. J. L. M. G. (...). Uit informatie bekomen van de gemeente Jette op 18 november 2020 blijkt dat betrokkene stappen heeft ondernomen om dit kind te erkennen. Uit het rijksregister van P. J. L. M. G. (...) blijkt echter enkel de moederlijke afstamming van P.,C. V. (...). Er werd ook geen aanvraag gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid in functie van P. J. L. M. G. (...). Het kind werd wel vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard.

Betrokkene verwijst naar zijn vader, L. T. (...), die verblijfsrecht in België heeft. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan met zijn vader. Er werd ook geen aanvraag gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid in functie van L. T. (...). De vader van betrokkene werd wel vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard.

Indien betrokkene alsnog een verblijfsrecht zou wensen te bekomen op grond van gezinshereniging kan hij hiertoe de nodige stappen zetten vanuit zijn land van herkomst. Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien is gezinshereniging een recht, en indien betrokkene aan de wettelijke voorwaarden voldoet, wordt het recht automatisch erkend.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart dat hij lijdt aan een cardiologisch probleem, zonder verdere duiding of medische behandeling aan te geven. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. In zijn verzoekschrift op basis van artikel 9bis wordt deze aandoening niet vermeld. Betrokkene zal in het gesloten centrum te Vottem onderzocht worden door een

arts die zal nagaan of er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2021 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren sinds de beslissing dd. 21 maart 2023 waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (beroep verworpen bij arrest van de RVV dd. 25 oktober 2023).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 14 juni 2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2023 dat hem betekend werd op 4 april 2023 (beroep verworpen bij arrest van de RVV dd. 25 oktober 2023). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Schending van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet iuncto schending van artikel 2, 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker verwijderd dient te worden naar Congo. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar artikel 7 alinea 1 van de Vreemdelingenwet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Verder verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar artikel 74/13 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er een risico bestaat op onderduiken, omdat:

"3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert een bewijs dat hij/zij op hotel logeert."

Verzoeker woont hier evenwel met zijn partner en het minderjarig kind. Het dient dan ook benadrukt te worden dat hij geenszins te bedoeling heeft om onder te duiken.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing als volgt:

"Betrokkene verklaart dat hij een duurzame relatie heeft met C. V. P. (...). Bij de woonstcontrole naar aanleiding van de aanvraag van betrokkene op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd betrokkene aangetroffen op het adres van C. V. P. (...). Betrokkene toont echter geen duurzaam feitelijk partnerschap, noch beschermingswaardig gezinsleven aan."

Verzoeker wenst te wijzen op artikel 8 EVRM en de interpretatie door het EHRM van dit artikel in het kader van het omgangsrecht. Een zeer essentieel element van het gezinsleven is het samenzijn tussen ouder en kind. Het Europees Hof liet daarover geen twijfel bestaan : "Pour un parent et son enfant, etre ensemble represente un element fondamental de la vie familiale" Wanneer de samenwoning tussen ouder en kind onmogelijk geworden is, komt er daardoor nog geen einde aan het gezinsleven tussen ouder en kind. Contact tussen beide blijft wenselijk en moet voor zover mogelijk gehandhaafd blijven. Art. 8 waarborgt dit omgangsrecht. In de rechtspraak van het Hof en van de Commissie wordt de weigering van de vaststelling van een omgangsregeling beschouwd als een inmenging in het gezinsleven die dan moet gerechtvaardigd worden op basis van het tweede lid van art. 8. De inmenging moet (1) bij wet voorzien zijn, (2) nodig zijn in een democratische samenleving, (3) in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel). (Beatrix Vanlerberghe, Omgangsrecht in het licht van artikel 8 EVRM)

Artikel 8 EVRM stelt:

Recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van*

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Centraal in de rechtspraak van het EHRM op basis van artikel 8 EVRM is "familieleven". Het is belangrijk voor ogen te houden dat het Hof een autonome interpretatie aan het familieleven geeft. Dit begrip heeft doorheen de jaren een ontwikkeling doorgemaakt. In het arrest *Al-Nashif en anderen v. Bulgarije* gaf het Hof een algemene schets van het familieleven. Deze omschrijving kan gezien worden als een overzicht van de rechtspraak tot nu toe in dit verband: "The existence or non-existence of "family life" is essentially a question of fact depending upon the reality in practice of close personal ties. Nevertheless, it follows from the concept of family on which article 8 is based that a child born of a marital union is ipso jure part of that relationship; hence, from the moment of the child's birth and by the very fact of it, there exists between him and his parents a bond amounting to "family life" which subsequent events cannot break save in exceptional circumstances. In so far as relations in a couple are concerned, "family life" encompasses families based on marriage and also de facto relationships. When deciding whether a relationship can be said to amount to "family life", a number of factors may be relevant, including whether the couple live together, the length of their relationship and whether they have demonstrated their commitment to each other by having children together or by any other means." (eigen onderlijning)

(vrije vertaling: Het bestaan of niet bestaan van "het gezinsleven" is in wezen een feitenkwestie, afhankelijk van de realiteit in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Toch blijkt uit het concept van de familie op welk artikel 8 is gebaseerd dat een kind geboren uit een burgerlijke unie van rechtswege deel uitmaakt van die relatie; dus, vanaf het moment van de geboorte van het kind en door het feit hiervan, bestaat er tussen hem en zijn ouders een "gezinsleven", die latere gebeurtenissen niet kunnen verbreken, tenzij in uitzonderlijke omstandigheden. Voor zover relaties in een paar betreft, "gezinsleven" omvat families op basis van het huwelijk en ook de facto relaties. Bij de beslissing of een relatie als "gezinsleven" kan genoemd worden, kunnen een aantal factoren van belang zijn, waaronder de vraag of het echtpaar samenwoont, de lengte van hun relatie, en of ze tegenover elkaar de verbintenis hebben om samen kinderen te hebben, of op andere manieren) (eigen onderlijning)

Het Hof kiest duidelijk niet voor een enge definitie. Het is niet vereist dat de relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan, in werkelijkheid, van sterke persoonlijke en emotionele relaties die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden. Het is veeleer doorslaggevend dat er een effectief beleefde familiesituatie voorhanden is. Bloed- of aanverwantschap is, met andere woorden, niet noodzakelijk. Er is nog een tweede criterium dat belangrijker is, namelijk een voldoende hechte band tussen de betrokken personen.

Gezien mevrouw C. V. P. (...) (en het minderjarig kind) de Portugese nationaliteit heeft, verwijst verzoeker hierbij naar Richtlijn 2004/38/EG dat bepaalt in '(6)' als volgt:

'Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.'

Verzoeker verblijft in België onafgebroken sedert 2019 (zie aanvraag artikel 9bis). Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw P. C. (...), die een verblijfsvergunning heeft voor onbepaalde duur in ons land, en samen met hun kind. Verzoeker ondersteunt het kind financieel en affectief en dit sedert de geboorte van het kind. Het kind volgt onderwijs in België.

Er blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM niet volledig heeft gewaarborgd. Enkel door te stellen dat "betrokkene werd aangetroffen op het adres van mevrouw C. V. P. (...) bij de woonstcontrole naar aanleiding van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hetgeen geen duurzaam feitelijk partnerschap toont noch een beschermenswaardig gezinsleven", is onvoldoende om de rechten zoals vervat in artikel 8 EVRM te waarborgen, noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt: Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De bestreden beslissing schendt aldus artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet iuncto artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan ze is genomen. Er wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum/verblijfstitel op het ogenblik van zijn arrestatie. Voorts steunt de bestreden beslissing op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker komt niet verder dan te stellen dat hij niet de bedoeling heeft om onder te duiken. Hij betwist het determinerende motief niet: *“Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2023 dat hem betekend werd op 4 april 2023 (beroep verworpen bij arrest van de RvV dd. 25 oktober 2023). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”*

Verzoeker kent de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Er dient derhalve in eerste instantie nagegaan te worden of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het door verzoeker voorgehouden gezinsleven niet erkend wordt door de verwerende partij. In de beslissing wordt gesteld *“Betrokkene toont echter geen duurzaam feitelijk partnerschap, noch beschermenswaardig gezinsleven aan. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven.”* En: *“Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene de vader is van P. J. L. M. G. (...). Uit informatie bekomen van de gemeente Jette op 18 november 2020 blijkt dat betrokkene stappen heeft ondernomen om dit kind te erkennen. Uit het rijksregister van P. J. L. M. G. (...) blijkt echter enkel de moederlijke afstamming van C. V. P. (...). Er werd ook geen aanvraag gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid in functie van P. J. L. M. G. (...).”*

Het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun en ongeacht de verdragsverplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt het bestuur dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat dus gerechtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen moeten worden afgewogen tegen het publieke belang betreffende een effectieve immigratiecontrole en/of het handhaven van de openbare orde. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de

verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoeker betoog dat hij met zijn partner en het minderjarig kind op duurzame wijze in België woont.

Verzoeker betwist het motief dat hij niet heeft aangetoond dat hij de vader is van het minderjarige kind en dat hij het kind niet heeft erkend niet, noch dat hij geen aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Verzoeker betwist niet dat hij onwettig op het grondgebied verblijft. De Raad van State heeft gesteld dat een tijdelijke terugkeer om zich in regel te stellen met de in België geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. Verzoeker toont evenmin met een begin van bewijs aan dat hij zich niet door zijn partner zou kunnen laten begeleiden naar zijn land van herkomst gedurende de periode nodig om zich in regel te stellen met de in België geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. In de mate verzoeker verwijst naar de banden die hij hier ten gevolge van zijn langdurig verblijf en integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM. Hij toont evenmin aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Een schending van de door verzoeker opgeworpen wetsbepalingen en rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC